

Zamilovanost nebo láska?

Snad každý člověk touží po lásce. Stačí se zaposlouchat do šlágrů nebo nahlédnout do některého z časopisů - ze všech stran sálá lidská touha po šťastné lásce, touha být jiným člověkem milován, být někým bezpodmínečně akceptován. Mnozí souhlasí s definicí: "Jsem milován, tedy jsem." Jsou-li milováni, prožívají sami sebe jako cosi drahocenného.

Zklamání a nedostatek lásky

V člověku, který byl ale ve své touze po lásce zklamán, však může tato touha přerůst v náruživost. Stále pak osciluje kolem otázky, zda ho druzí mají rádi, zda ho milovaná žena nebo muž také milují nebo zda jeho láska vyznívá naprázdno. Kolem tématu lásky krouží už malé děti. Žárlí, pokud se rodiče věnují více jejich mladšímu sourozenci. Pozorují, kolik času má matka pro to které dítě, a bdí nad tím, aby jim věnovala tolik času jako jejich sourozencům. Uvedený problém se objevuje i ve škole. Chlapci spolu vedou mocenské boje o přízeň nejkrásnější dívky, o to, jak ji získat. Děvčata zase touží co nejdříve získat nějakého přítele, aby se nemusela cítit méněcenná: tento přítel jako by byl symbolem, podle něhož dívky hodnotí samy sebe. Většinou však jde o nezralé formy lásky - spíše běží o přitažlivost druhého pohlaví, o hledání vlastní identity.

Zkušenost, že jsem milován pro sebe samého

Právě v pubertě má ale svůj počátek ona síla lásky, jedinečná zkušenost, že nejsem jen uznáván a ceněn nějakým děvčetem, nýbrž že jsem skutečně milován pro sebe samého. Právě chlapci a děvčata sní o lásce, která má doslova čarovnou moc. Během častých denních snění si představují, jaké by to bylo, kdyby milovaná osoba opětovala jejich lásku a byla tu jen pro ně. Tuto kouzelnou moc zamilovanosti prožívají tak intenzivně, že by se všeho vzdali, jen aby směli milovat a být milováni.

Bez lásky se člověk cítí sám

Do touhy po lásce se často vloudí ještě jiná přání - například touha být zaopatřený, nezůstat sám, založit rodinu, najít ve svém životě nějaký smysl. Bez lásky se člověk cítí sám, má strach z budoucnosti, ze stárí. Nejde tu jen o lásku, ale i o problém vlastní hodnoty. Bez dětí si mnozí připadají bezcenní. V posledku však jde v každé lásce o otázku, zda jsem hoden být druhým milován. Láska si přeje být pro druhého člověka jediným, touží, aby ten druhý miloval jedinečně mne. Zkušenost vlastní důstojnosti souvisí se zkušeností lásky, která mě zastihuje v mé jedinečnosti, v níž mohu být zcela sebou samým a v níž teprve objevím, jaké schopnosti a možnosti ve mně vlastně vězí.

Touha po zamilovanosti

V touze po lásce nejde jen o přání být druhým milován. Mnozí prožívají samu zamilovanost jako pramen kouzelné obnovy. Jedna mladá žena mi vyprávěla, že se opětovně zamilovává a že v ní pokaždé cosi ožije. Vyčutává svou zamilovanost, i když její city nejsou vždycky opětovány. Zakouší přitom sebe samu novým způsobem. Při každém zamilování v sobě objevuje nové stránky vlastního já. Šedivý všední den se projasní a ona se vznáší v oblacích.

Láska, která následuje po stadiu zamilovanosti

Zralí lidé vědí, že stav zamilovanosti netrvá příliš dlouho. Touží po tom, aby mohli někoho jiného milovat navždy. V touze po trvalé lásce je ukryta také touha po spolehlivosti a věrnosti, po bezpečí a perspektivní budoucnosti. Láska, která v člověku uzraje po stadiu zamilovanosti, mu umožní přijmout druhého se vším, co se v něm rozvine. Partner stojí při svém partnerovi. Přijímá ho právě takového, jaký je. Jsou mu vzdáleny projekce, které hrají při zamilovanosti tak velikou roli. Nevrací partnera do stavu na začátku lásky, nýbrž ho provází veškerými proměnami, celým jeho vývojem. Pevně se ho drží, i když je nemocný a slabý, nevzhledný a starý. Taková láska člověka ozdraví, takže se cítí téměř jako znovuzrozený.

Se svolením zpracováno podle knihy Anselma Grüna: Bydlet v domě lásky, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství; převzato z www.vira.cz